

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

XX. Eberhardus II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

cati sui Heberhardi, in manum prannotati Episcopi Vdalrici, sui Aduocati Ernesti, pro decimatione ad suam Ecclesiam, qua est in loco Gaimersheim dicto, pertinente; ea scilicet conditione, ut nullus deinceps successorum eius, potestatem habeat, hanc eandem decimationem, eidem Abbatiſſa & sua Ecclesia auferre, aut huiusmodi concambium villo modo destruere aut infirmare. Hoc etiam pactum eodem die confirmatum est, & peractum, quo eadem Ecclesia à suprascripto Episcopo dedicata est. Facta sunt hac anno Dominica Incarnationis M. LXXXVII. Indiēt. X. regnante IV. Henrico Imperatore, tempore Vdalrici sanctae Eichstettensis Ecclesiae * XVIII. Episcopi, & Ernesti Aduocati. Huius pacti vtring, testes per aures tracti nobiles viri, Arbo de Hunestat, Diemar de Mecheloch, Heinrich de Milenhart, Purchart de Raitenbuech, VVernhere de Tann, Meginhart de VVangenbach, Gerunch de Liuenndorff, Vlrich de Boran, & alij multi.

* Vocat XII. X.
quia excludit
s VVillibaldū.
Quo in cluso,
XI. X. est.

XX. Eberhardus.

Vlrico successit Eberhardus, de quo versificator.

In vitiis tardus fuerat viuens Eberhardus.

Marchio à Schvveinfurto, vt inquit Bruschius, Othonis Marchionis ac Sueuorum Ducis apud Schvveinfurtum residētis, ac Dominæ Petrissa inclytæ à Wolffhartshausen Comitissæ filius. Electus anno Domini M. LXXXVIII. Sedit annos XIII. Mortuus anno M. C. XII. VIII. Idus Ianuarij, hoc est, ipso Epiphaniæ festo. Interfuit Eberhardus celeberrimo & frequentissimo illi conuentui, qui ex toto Imperio Moguntiaë coactus est anno Redemptoris M. C. VI. vnusque fuit ex Legatis, qui communi principum decreto, Romam ad Pontificem mittebantur; et si scelere Henricianorum Tridenti intercepti, eo quò retenderant,

tant, non peruenerunt. Qua de re audiamus Vrspergensis verba, tamen si pluscula; non tamen à proposito nostro diuertentia.

Anno Domini M. C. VI. mediante Henrico iuniore, tantus apud Moguntiam factus est in natali Dominico totius regni Teutonici conuentus, quantus per multa annorum curricula nunquam est visus. Referunt enim qui aderant, LII. ibi tunc optimates, vel eo amplius affuisse, adeo, ut solus Dux Saxonie Magnus nomine, quam iam grauior atas impediabat, notaretur defuisse. Ibi superuenientes Apostolica sedis legati, Episcopus scilicet Albanus cum Constantiensi, sententiam anathematis in Henricum seniore, dictum Imperatorem, à tot sibi succedentibus Apostolicis sapius sapiusq; promulgatam, scriptis, simul & dictis testificantem, vniuersam multitudinem, immo totam toto orbe diffusam Ecclesiam, ab eius communionem, Christi & B. Petri auctoritate, multis iam annis sequestratum, confirmabant. Qua de causa, dum ipse se de Castello, quo manebat, Mogonciacam exhibere tentaret, Principes propter cauendum tumultum vulgi, sua potius, quam filij parti fauere solentis, ipsi Ingeleheim occurrerunt: tandemque circumuenientes consilio, usque ad reatus confessionem, satisfactionisq; professionem perducunt. Cui cum Legati communionem seu pœnitentiæ modum absq; generalis Synodi, & Apostolicæ discussionis censura reddere ad præsens non possent, ipse partis utriusque consiliis annuens, regalia vel Imperialia insignia, crucem scilicet & lanceam, sceptrum, globum atque coronam filij potestati tradidit, prospera illi imprecans, illum primatibus multo fletu commendans, & ex tunc iuxta summi Sacerdotis, totiusq; Ecclesiæ decreta, sua consulturum animæ promisit. Hoc ordine Henricus illius nominis quintus, primum à Patre, deinde ab vniuersis Germania Principibus, in Regem iam secundo electus, ab Apostolicis quoque legatis, per

manus impositionem Catholicè confirmatus, acceptis tam ab Episcopis, quàm laicis, iuxta morem patriæ, sacramentis, regnare cœpit LXXXVIII. loco ab Augusto, quinquagesimo patris sui anno; ab urbe condita D. CCC. LVII. anno ab origine mundi VI. CCC. V. Dominica verò incarnationis, ut dictum est, M. C. VI.

Relatus igitur coram Rege, cunctisque totius Germaniæ optimatibus & presulibus, omnique Clero simul & populo legationibus Romana Sedis, Ecclesiarum regni istius commutatione diuersa & inueterata, è contra emendatione ab vniuersis vniuersimiter promissa, placuit tam regi, quàm primoribus ad sanctam matrem Romanam Ecclesiam, tantos actales à partibus istis legatos transmitti, qui & de obiectis ritè rationem reddere, & de incertis sagaciter inuestigare, ac per omnia utilitatibus Ecclesiasticis sapienter consulere sint idonei. Separantur in hoc opus viri spiritu sapientiæ pleni, dignitatibus, natalibus & elegantia, seu diuitiis præcipui, in illaq; secundum Deum siue seculum veneratione insignes, à Lotharingia Bruno Treuerensis, à Saxoniam Henricus Magdeburgensis, à Francia Otto Babenburgenis, à Baioaria Eberhardus Eichstattensis, ab Alemannia Gebehardus Constantiensis, à Burgundia Curienis, nonnulli etiam nobiles de latere Regis Laicæ professionis, idq; inter cetera suscipiunt in mandatis, ut si fieri possit, Domini Apostolici præsentiam, Cisalpinis partibus impetrent exhiberi. Sic nimirum, sic per tot iam annos obnubilata lux oriri cœpit, nostris in partibus, orthodoxa: de publicatur & ventilatur, de iudicatur, & conuincitur; sciet & respuitur, condemnatur, & anathematizatur hæresis VVigbertina, vel Henriciana; abdicatis, siue fugatis hæresibus, Catholici cathedris Pontificalibus destinantur, è quibus etiam aliqui inter ipsa festa consecrantur.

Denique in tantum diuina legis subito zelus efforbuit, ut

etiam

etiam ipsa cadauera Pseudoepiscoporum ab Ecclesiis eliminarentur, quot quot autem ab ipsis erant ordinati, usque ad generalem audientiam ab officiis suspenderentur. Iam enim exaltatis sibi diuinitus Ecclesia Romana cornibus, ad incutiendum timorem, cunctis usquequaque schismatum membris, etiam capit is ipsius ossa VVigberti scilicet dicti Pape, de sepulchro suo, quod per quinque iam annos in Ecclesia Rauennensi possederat, proiici fecerat, vniuersaq; eius instituta, vt verè non Apostolici sacerdotis, sed Apostatici inuasoris annullari decreuerat.

Inter hæc VVernherus quidam, ex ordine ministerialium Regis, qui Marcha, qua in partibus Aquina, præerat, quasi heresim eandem resuscitaturus, collectis vndecunque per Italiam copiis, corruptis quoque multa pecunia Romanis nonnullis, dum Dominus Apostolicus Beneuentanis immoratur finibus, quendam Pseudoabbatem de Fasara, pro nefas, cathedra S. Petri imposuit, & ipsum Papam Cesaris sub vocabulo Syluestri appellari voluit, qui tamen post paululum turpiter, vt merebatur à Catholicis eliminatus, vesania sua præmium, male conquisiti, peiusq; dispersis aris retulit, damnum præter fidei, quod miserunt, caco non doluit corde dispendium.

Porro procures iam dicti, dum è suis singuli partibus in valle Tridentina conuenientes, apud eiusdem nominis ciuitatem, id est, Tridentum pernoctarent, quidam Adalbertus adolescens, partium illarum quodam insignis comitatu, summo mane super ipsas, vs pote inermes & peregrinos, conciuibus armatis irruit, spoliat, capit, custodia tradit, idq; sibi per legationes Domini sui Henrici eximperatoris demadatum comprobatur. Artibus quippe solitis, idem Henricus vsus, clamq; religiosis, epistolis, nunciis, quascunque poterat, regni ciuitates & prouincias impleuerat, quibus se vim à principibus passum, imò ab unico filio depulsum imperio, deplorabat regnum

in suis miseris confusum, cunctis vsquequaque patribus eiusdem fortuna timendum fore pramonebat exemplum. Quae de causa nullus iam per Italiam liber transitus eisdem paruit legatis. Gebhardus tantum Constantiensis Episcopus cum suis per occultiores alpinum semitas ingressus Mathildis comitissa, alterius nimirum Debbara, Praesidiis, Apostolicis presentantur vestigiis. Reliqui, ut diximus, magnates, ut nimirum à stultissimo captiuatore deprehensi indignè tractantur, praeter Ottonem Babenbergensem Episcopum: cui idem Adalbertus, eo quod esset suus miles, parcere cogebatur. Quo etiam mediante Bruno Treuirensis Episcopus, & VVigbertus Comes eo pacto dimittuntur, quatenus & imperatorem cum illo pacem facturi, conueniant, & quid idem reliquis ipse praecipiat, relaturi redeant. At Iesus, qui semper prope est omnibus se inuocantibus, & his iuxta qui tribulato sunt corde, repente super eosdem sibi rebelles, VVelphonem ducem Noricum, quasi gladium de vagina sua eduxit, qui tertia superueniens die, manu valida* clusas obstructas effregit. Gebhardum virum probatum Tridentina Ecclesia constitutum à Rege Catholico nouum Episcopum, quem nunquam se suscepturos ciues ipsi conspirauerant, recipi coëgit, ipsum quoque Adelbertum, sui q̄, sceleris complices adeo perterruit, ut eductos, quos clauserant Principes, ipsum q̄, Castellum nouo Episcopo redderent, ipsi insuper nudipedes, ab his quos afflixerunt, veniam postularent.

* clusas.

XXI. Vdalricus II.

Vlrico cura fuerat disponere iura.

Præfuit Episcopatu annis XIII. Excessit ex mortalium numero, anno M. C. XXV. III. Nonas Septembris. Quo anno sæua pestis plurimos sustulit, & in his etiam Vdalricum Antistitem; de qua Vrspergensis in Chroni-